

El ramat i el gos d'atura que actualment té en Josep Miquela.

- Així, fa molt temps que la teva família viu dins aquest món dels pastors?

- Sí, gairebé un segle. Tinc amics a la muntanya amb els quals hem conservat l'amistat que ja tenien els nostres avis.

- I quan s'acabarà la relació de la teva família amb aquest món?

- S'acabarà amb mi. El de pastor és un ofici que està considerat dins les cotitzacions dels règims especials agraris, junt amb els vaquers tenen categoria d'ofici, de tècnic i crec que se n'ha de saber, ho has de viure i conèixer bé el bestiar. Això no ho aprens en un llibre, jo vaig deixar l'escola als 13 anys i ja guardava xais. Vaig anar un any de pràctiques amb el meu pare. Els pastors d'abans coneixien molt bé les malalties que podien tenir els xais i ho aprenien sobre la marxa; com que jo això ho havia viscut sempre no li donava massa importància, però cal dir que aquests pastors es coneixien tots i sabien molt bé el que es feien.

- Com funciona el tema dels xiulets?

- Cadascú té el seu sistema. Jo faig servir molt el gos per girar les ovelles, però també ho fan quan faig un crit brusc.

- No l'avorreixes?

- És una feina en què estàs molt de temps a l'aire lliure, que et permet tenir molt de lleure i et dona per escoltar la ràdio, llegir... Abans llegia força i ara escolto més la ràdio.

- Què t'emportes quan vas a pasturar?

- De menjar no m'emporto res, només alguna peça de fruita de tant en tant. Normalment duc un sac per si neix algun xai, un ganivet, una revista o diari per llegir, la ràdio i el bastó, i a l'estiu una cantimplora d'aigua.

Els pastors d'abans feien servir un bastó, que en deien un fuet,

i després hi havia la mangala, que és el del ganxo. Ara, jo vaig amb un bastó que em va regalar un noi basc en un concurs.

- Necessites vestir-te d'una manera especial?

- Normalment no. Només necessites unes bones sabates, perquè, si no, passes molt de fred als peus.

- Has perdut alguna ovella algun dia?

- Alguna vegada sí que n'he perduda alguna i ja no l'he vista mai més o bé l'he trobada estimbada.

- Com identifiques les ovelles?

- Totes estan identificades amb una xapa i un tatuatge que porten a les orelles per tal de controlar-les sanitàriament -és obligatori mirar-los la sang- Si perden la xapa que porten en una orella et queda el tatuatge de l'altra.

- Quina és l'ovella més vella que tens?

- Una que té 14 anys i que morirà a la quadra, perquè ha estat molt bona i em sap greu portar-la a l'escorxador.

- I la més jove?

- Va nèixer ahir (26.02.99).

- I de les que moren a la quadra, que en fas?

- Les enterro jo. Ho faig amb les que han estat molt bones.

- Tu n'has mort alguna?

- Jo no n'he mort mai cap. D'ovelles velles, les de rebuig que se'n diu, n'he portat moltes a l'escorxador, però no n'he mort cap.

- Vols afegir alguna cosa més abans d'acabar la conversa?

- Que fins aquí hem ambat, aquí s'acaba el meu ofici.

- Moltes gràcies i que et vagi tot molt bé!

- Gràcies a tu.

Montse Vila